

Ančka in njeni pirhi.

Ko je Ančka povečerjala, si je lepo sezula čevlje, voščila mami lahko noč in zlezla v posteljo.

Preden pa je zatisnila oči, se je mama sklonila k nji in ji dejala:

»Ne pozabi, Ančka, da je jutri velika noč. Le glej, da boš zgodaj vstala. Saj veš, da priskaklja na veliko nedeljo iz šume zajček Dudeldajček s koškom na rami in nosi otrokom pirhe po hišah.«

Ančka je veselo plosnila z rokami in vzdiknila:

»Hojej, kar brez skrbi bodi, mama! Velikonočnega jutra pa že ne bom zaležala.«

Komaj je zjutraj sonce vzšlo, že je bila Ančka na nogah.

»Ali je bil zajček Dudeldajček že tukaj?« je pobarala mamo.

»Seveda je bil,« je potrdila mama; »in še kako lepe pirhe ti je prinesel.«

»Kam jih je pa dal?« je bila Ančka v svoji nedočakanosti na moč radovedna.

»To bi pa že morala vedeti,« ji je razložila mama, »da zajček ne položi pirhov otrokom kar pod nos, ampak da jih dobro skrije. Poišči jih!«

In jih je Ančka začela z vso vnemo iskati po sobi in kuhinji. Pretaknila je vse koticke, odprla vse predale, vteknila nos v vsak lonec in vsako luknjico, celó pod mizo in pod omaro ni pozabila pokukati. Toda šele čez četrte ure je našla prvi pirh — prav na dnu posode za sol je ležal. Bil je lepo okrogel in rdeč kakor nageljnov cvet.

Po dolgem iskanju je našla tudi drugi pirh — v velikem očetovem škornju. Bil je lepo moder, kakor božje nebo — pirh namreč, ne škorenj.

»No, zdaj pa poišči še tretjega«, je hudomušno dejala mama. »Tega boš prav kmalu našla.«

Z veliko vnemo se je lotila Ančka iskanja tretjega pirha. Pokukala je v vsak čevlj, pretipala blazine in vse žepe po omarah — toda pirha ni bilo nikjer. »Le kje nagajivec tiči?« je godrnjala in se kregala. »Oh, ta zajček Dudeldajček! Nalašč mi ga je tako skril.«

»Hojej, Ančka«, se je poredno smejala mama, »hojej, to je pa res čudno, da tega pirha ne moreš najti, ko bi ga lahko našla z zavezanimi očmi! Še koraka ti ni treba napraviti — in že ga imaš!«

Ančka je iskala, iskala vsepovsod — zastonj. Pirha ni bilo nikjer. Pomračilo se ji je slednjič čelo in na jok ji je šlo. Dve debeli solzi sta ji zdrknili po licu. V strahu, da bi mama solz ne opazila, si jih je Ančka hotela na skrivaj obrisati. Segla je v žep po robec — hej, in se je v tem trenutku tako veselo zasmejala, kakor da je zadela srečko za najmanj milijon dinarjev. Poskočila je visoko od tal in židane volje zarajala po sobi:

»Mama, mama, zdaj ga pa imam! Juhuhu! V žepu sem ga našla!«

Ta pirh je bil svetlorjav in je na soncu blestel kakor čisto zlato.

Ančka je položila pirhe v ročno košarico in jih začela nato vsa srečna razkazovati znancem in znankam v hiši. Še mucu in kužu jih ni pozabila pokazati. No, tadva modrijana nista bila bogve kako navdušena za to reč. Muc se je zaspano pretegnil na klopi in čemerno zazijal, ko je ugotovil, da pirhi niso miške.

»Mijav, mijav — oh, kdo bi v to košaro zijal!«

Kuža pa je nevšečno zarenčal, ko je povohal pirhe in videl, da niso klobase: »No ja, hov, hov — meni je prav!«

In je pokazal užaljeni Ančki hrbet.

Ko se je Ančka praznje preoblekla, je vzela košaro s pirhi in odšla — z njo na cesto, kjer je sonce sijalo in so ptički peli tako lepo, kakor pojo pač le na velik praznik.

Tedaj je pristopicala z drobnimi in plahimi koraki po cesti blede, bedno oblečena deklica. Njene oči so bile tako trudne, tako žalostne, kakor da niso še nikoli nič lepega in veselega videle na svetu. Obvisele so kakor ukovane na pisani košarici male Ančke in zažarele v tihem, sladkem zavzetju.

»Joj, punčka, kako lepo košarico imaš! In pirhe! Ali ti jih je zajček Dudeldajček prinesel?«

»Seveda«, je pokimala Ančka z zlatolaso glavo. »Ali jih tebi ni nič prinesel?«

»Nič«, je žalostno odkimala uboga deklica. »K nam ne pride ne zajček ne sv. Miklavž ne Božiček. Mi smo tako revni in visoko gori pod streho stanujemo.«

»Kaj pa je tvoja mama?« je bila radovedna Ančka.

»Perica«, je zaupno povedala deklica. »Veš, tako malo zasluži, da na veliko noč še belega kruha nimamo.«

V drobnem Ančkinem srcu se je nekaj narahlo zgenilo. Malo je pre-mišljevala, ali bi ali ne bi — potem se je hitro odločila in stisnila košarico s pirhi ubogi deklici v roke.

»Na, vzemi in si misli, da ti je zajček Dudeldajček prinesel!«

Oči bedne deklice so zasijale svetleje od nebeških zvezd. Pritisnila je košarico z velikonočnimi darovi kakor dragocen zaklad na srce in stekla vsa srečna proti domu. Še zahvaliti se je bila pozabila, tako je bila zavzeta nad Ančkino radodarnostjo ...

V daljavi so zadoneli zvonovi:

»Zapoj veselo, o kristjan,
veselja tvojega je dan ...«

Kakor mehka božja dlan je njihova pesem pobožala srce naše male, dobre Ančke in sam Bog jo je iz nebes blagoslavljal in zapisal njeno ime v zlato knjigo.

Ivan Podobnikar:

Velikonočne želje sirote.

*Da sem mogočen kot pravljični kralj,
priklical bi ptičke vesele,
da bi iz neznanih dalj
k meni prihitele*

in mi pesmi vesele zapele ...

*Da sem velik kot sam bajni orjak,
bi zvezde naklestil s prešernega neba,
da bi z njimi igrala se bratca moja dva
in bi meni razsvetljevale duše grozni mrak.*

*Da sem mogočen kot sam Bog,
bi s solzami priklical iz mrzle zemlje
mrto mater, katere srcé
je gluho za solze in jok
njenih preljubih — zapuščenih otrok ...*